

Sygn. akt V CNP 59/07

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi L. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Rejonowego w M.

z dnia 7 marca 2006 r. w sprawie z powództwa M. M.

przeciwko L. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 czerwca 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 marca 2006 r. Sąd Rejonowy w M. uwzględnił powództwo przeciwko L. W.

Od powyższego wyroku pełnomocnik pozwanej wniósł, bez uiszczenia opłaty, apelację, która została przez ten Sąd odrzucona. Zażalenie pełnomocnika pozwanej na postanowienie odrzucające zażalenie pozwanej na zarządzenie z dnia 20 kwietnia 2006 r. zostało przez Sąd Okręgowy oddalone.

Wyrok Sądu Rejonowego w M. został zakwestionowany przez pozwaną skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarżąca zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu „niezgodność z prawem wynikającą z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego oraz praw człowieka i obywatela”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wyjątek od wskazanej zasady przewidziano w art. 424¹ § 2 k.p.c. W sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależniona jest od istnienia wyjątkowego wypadku polegającego na występowaniu niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W przedmiotowej sprawie taki wyjątkowy wypadek nie występuje. Skarżąca nie sprecyzowała w sposób wystarczający, które podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności albo prawa człowieka i obywatela zostały jej zdaniem naruszone, gdyż powołała się ogólnie na „naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego oraz praw człowieka i obywatela”, bez szczegółowego uzasadnienia tych okoliczności. Okoliczności te winny być wykazane w skardze (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.), co stanowi jeden z jej elementów istotnych. W wypadku

powołania się na naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego konieczne jest bowiem wykazanie, że dana zasada istnieje i ma podstawowe znaczenie dla porządku prawnego oraz dokładne określenie w jaki sposób doszło do naruszenia tej zasady w wyniku wydania orzeczenia. Gdy zaś skarżąca powołuje się na naruszenie konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela niezbędne jest oprócz wskazania danej zasady, powołanie przepisu Konstytucji, z którego zasada wynika oraz dokładne określenie sposobu jej naruszenia.

Skarżąca nie wykazała ponadto, że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi od niezaskarżonego orzeczenia sądu pierwszej instancji, co oznacza, że skarga nie czyni zadość omawianemu wymaganiu.

W istocie skarżąca zastępuje skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środki odwoławcze przysługujące od wyroku na zasadach ogólnych, w sytuacji gdy w sposób zawiniony przez swojego pełnomocnika środki te utraciła.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).